

men ligesom jeg troer, at de bethdelige Fordele, directe og indirecte, som efter min Mening ville flyde af at gjøre Oveiformynderisagen til et communtalt Anliggende, ikke kunne erhverves ved at ordne Sagen paa nogen anden Maade, saaledes haaber jeg, at de forskjellige Mangler, som mulig kunne findes ved Forslaget, ved Sagens fortsatte Behandling ville kunne blive afhjulpne.

Casse: Den ærebe Ordfører for Udvalgets Mindretals Forslag fremhævede — hvis jeg tør udtrykke mig saaledes — som en foreløbig Anbefaling for dette Forslag, at det vilde vise, at der i Grunden ikke fandt nogen syn-derlig stor Uoverensstemmelse Sted mellem Fleertallets og Mindretallets Anskuelse, og han fremdrog, at i alt Fald Halvdelen af det Beløb, hvorom der kunde være Tale, nemlig Halvdelen af omtrent 15 Millioner, efter begges Forslag vilde komme til at ligge udenfor Oveiformynderiets Omraade, hvorved der jo væsentligt blev sigtet til de Midler, med Hensyn til hvilke der finder ihinglæste Skifteextracter Sted, og tillige til de øvrige Forhold, der bleve knyttede dertil. Jeg troer, at dette ikke engang vil kunne tjene til nogen foreløbig Anbefaling for Mindretallets Forslag, fordi nærliggende Grunde — Grunde, der ligge saa nær, at jeg ikke vilde ansee det for rigtigt at komme nærmere ind paa dem — vise, at det er et heelt forskjelligt Forhold, der finder Sted med Hensyn til de Grene af Capitalerne, paa hvilke den ærebe Ordfører for Mindretallet rettede sin Opmærksomhed, navnlig forsaavidt der er Spørgsmaal om den Uoverensstemmelse, han har villet finde mellem Mindretallets og Fleertallets Forslag. Hvad angaaer det, at Bærgerne ogsaa efter Fleertallets Mening skulle være berettigede til at modtage Renterne, da vil heller ikke denne Bestemmelse have nogen saadan Betydning, at der derpaa til Fordeel for Mindretallets Forslag vil kunne bygges Noget, som understøttes ved den Tanke, der gaaer igjennem Fleertallets Betænkning. Men

med Forbigaaelse af, hvad der saaledes mere af mig er opfattet som en Indledning fra den ærebe Talers Side, skal jeg gaae til det, han opstillede som det egentlige Spørgsmaal, hvad der jo ogsaa ganske vist er det, hvorom det dreier sig, nemlig: Vil Halvdelen — for at benytte hans Udtryk — af Oveiformynderimidlerne hensigtsmæssigt, hvad Forvaltningen og Bestyrelsen angaaer, kunne overlades til Bærgerne, eller vil det være hensigtsmæssigt, saaledes som af det større Antal af Udvalgets Medlemmer foreslaaet, at lade den beroe hos Oveiformynderierne? Jeg kan nu ikke et Die-blik være i Tvivl om, at det ikke vilde være nogen helbig Bei at følge Mindretallet i at lade Forvaltningen og Bestyrelsen af de Umyndiges Midler nu vende tilbage til Bærger omtrent paa den Maade, som den ældre Lovgivning havde ordnet Forholdet. Herimod frembyder der sig en Indvending, som allerede Udvalgets Fleertal har gjort gjældende, men over hvilken den ærebe Ordfører rigtignok gled særdeles let hen, den nemlig, at man ved nu saaledes at ophæve Oveiformynderibestyrelsen og derimod lade Forvaltningen gaae over til Bærger vilde komme til at paaføre Bærgerne en for stor Besværlighed. Denne Indvending fra Fleertallets Side har efter min Mening en særdeles stor Betydning. Var der Tale om blot at betragte Sagen saaledes, som om man theoretisk maatte ansee dette for at være det i sig selv Naturligste og Smukkeste, saa vilde det unægtelig være det Retteste, at Staten lod Bærgerne, der i Reglen ved Slægtstabsforhold ere kaldede til at varetage de Umyndiges Interesse, være dem, der bestyre disse Midler; men det er ogsaa kun fra et aldeles theoretisk Standpunkt, at man kan komme til at ansee dette for at være det Retteste. Det har sikkert ogsaa været en saadan Følelse, der har bevirket, at det fra de ældre Lovgivninger er gaaet over i vor Landslov, at det var Bærgerne, der skulle forvalte og bestyre de Umyndiges Midler; men det er ogsaa vist, at de Hensyn, som dengang saa stærkt maatte gjøre sig gjældende,